

Michael Katz Krefeld: συνέντευξη στη Μάριον Χωρεάνθη

Μάριον Χωρεάνθη

Δημοσιεύτηκε 22 Μαΐου 2018

Ο Δανός συγγραφέας Μίκαελ Κατς Κρέφελ γεννήθηκε το 1966 και μεγάλωσε στην Κοπεγχάγη. Προτού ασχοληθεί με τη συγγραφή μυθιστορημάτων, εργάστηκε ως σεναριογράφος και παραγωγός σε ταινίες μικρού μήκους και τηλεοπτικές σειρές. Το 2007, βραβεύτηκε από τη Δανική Ακαδημία Αστυνομικής Λογοτεχνίας για το πρώτο του βιβλίο, *Πριν την καταιγίδα*. Η σειρά αστυνομικών μυθιστορημάτων του με ήρωα τον ιδιωτικό ερευνητή Τόμας «Ράουν» Ράουνσχολτ και τον γενικό τίτλο «Οι υποθέσεις του Ντετέκτιβ Ράουν» πήρε πέρσι την τρίτη θέση στην αστυνομική λογοτεχνία όλων των εποχών στο Δανικό Φεστιβάλ Αστυνομικού Μυθιστορήματος. Τώρα γράφει το έκτο βιβλίο της σειράς, ενώ στη χώρα μας κυκλοφορούν μέχρι στιγμής από τις Εκδόσεις Ψυχογιός τα τρία πρώτα: *Θλιμμένα αγάλματα* (μτφρ. Λύο Καλοβυρνάς, 2015), *Ο αγνοούμενος* (μτφρ. Λύο Καλοβυρνάς, 2016) και *Η σέχτα* (μτφρ. Τάνια Σταύρου, 2018). Με αφορμή την ελληνική έκδοση του τελευταίου, ο συγγραφέας βρέθηκε στην Αθήνα στις αρχές Μαΐου προκειμένου να παραστεί και να μιλήσει σε παρουσιάσεις και εκδηλώσεις.

#diastixo

Εκδόσεις
ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Με εξέπληξε ευχάριστα ο ήχος της δανικής γλώσσας. Είναι πολύ μελωδική!

Και πού να ακούσετε τα νορβηγικά! Είναι ακόμα πιο μελωδικά, σαν τραγούδι. Η δική μας εκφορά των φθόγγων είναι κάπως επίπεδη – τουλάχιστον στην περιοχή όπου μεγάλωσα εγώ, ένα προάστιο της Κοπεγχάγης. Ο κόσμος νομίζει πως οι σκανδιναβικές γλώσσες ακούγονται σαν τα γερμανικά, ενώ είναι πολύ πιο απαλές και όχι δυσάρεστες στο αυτί.

Έχω παρατηρήσει ότι τα εξώφυλλα πολλών βιβλίων και οι τίτλοι τηλεοπτικών σειρών από τις σκανδιναβικές χώρες έχουν παρόμοια εμφάνιση: ένα ομιχλώδες τοπίο και μια συγκεκριμένη γραμματοσειρά, λιτή αλλά έντονη, η οποία δίνει εξ αρχής μια ιδέα για το τι πρόκειται να διαβάσουμε ή να παρακολουθήσουμε. Κάτι μυστηριώδες, αλλά και σίγουρο για τον εαυτό του...

Αυτή ακριβώς είναι και η ιδιοσυγκρασία μας, η εικόνα μας που επιδιώκουμε να βγαίνει προς τα έξω. Για μένα, και επειδή πρόκειται για σειρά βιβλίων, είναι σημαντικό να υπάρχει ενιαίο στήσιμο, εμβληματικό, αν μπορώ να το πω έτσι. Ο προηγούμενος εκδότης μου ήταν της γνώμης ότι τα βιβλία ενός συγγραφέα πρέπει να είναι με την πρώτη ματιά αναγνωρίσιμα, με αυστηρό σχεδιασμό, σαν σπιρτόκουτα. Και δεν είχε άδικο! Τότε το διαδίκτυο δεν είχε ακόμα επιβάλει την αισθητική της ομοιομορφίας, άρα η άποψη αυτή θα λέγαμε ότι ήταν πρωτοποριακή. Θεωρώ υψίστης σημασίας την καθαρότητα και την ακρίβεια στην παρουσίαση. Είναι πάγια τακτική μου να παίρνω ένα στοιχείο της ιστορίας και να το βάζω στο εξώφυλλο.

Είναι πολύ έξυπνο το να θυμίζει η αισθητική ενός βιβλίου τηλεοπτική σειρά ή ταινία, και το αντίστροφο.

Κι εμένα μου αρέσει πολύ αυτό! Επίσης, έχω διαπιστώσει πως είναι καλύτερα ο τίτλος να αποτελείται από μία και μόνο λέξη. Στην αρχή οι εκδότες δεν ενθουσιάστηκαν με την ιδέα, στην πορεία όμως είδαν ότι λειτουργούσε μια χαρά. Είμαι κατηγορηματικός στο πως θέλω τα εξώφυλλα των βιβλίων μου. Βλέπετε αυτό εδώ το μικρό λογότυπο στο κάτω μέρος; Το συνηθίζω να προσθέτω κάτι τέτοιες λεπτομέρειες, όπως και διάφορα «κλεισίματα του ματιού» για τους παρατηρητικούς αναγνώστες. Και τα χρώματα, βέβαια, παίζουν ρόλο. Η ράχη του κάθε βιβλίου της σειράς έχει άλλο χρώμα, οπότε αν τα βάλετε στη σειρά σ' ένα ράφι της βιβλιοθήκης σας, θα μπορείτε να τα διακρίνετε απ' το χρώμα τους!

Μέσα στο βιβλίο σας χρησιμοποιούνται διαφορετικές γραμματοσειρές για τις επιστολές, τα σημειώματα και τις σελίδες ημερολογίων. Η ιδέα ήταν δική σας ή του εκδότη;

Δική μου! Και ομολογώ ότι τη δανείστηκα απ' τον Στίβεν Κινγκ, ο οποίος είναι πολύ καλός σ' αυτό. Βρίσκω εξαιρετικά ενδιαφέρουσα την ιδέα της οπτικής εναλλαγής ανάμεσα στα διάφορα είδη γραπτού κειμένου που ενυπάρχουν σε ένα βιβλίο. Όπως με την προσωδία χτίζεις τον ρυθμό των φράσεων, έτσι και με την ποικιλία των γραμματοσειρών δημιουργείς ξεχωριστά επαναλαμβανόμενα μοτίβα. Άλλη όψη έχει, λόγου χάρη, ένα μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και άλλη ένα μήνυμα από κινητό.

Αυτό που με ενδιαφέρει και με θορυβεί είναι η ικανότητα ορισμένων να πείθουν και να παρασύρουν τον κόσμο. Αν το καλοσκεφτούμε, όλοι μας λίγο-πολύ γινόμαστε δέκτες χειραγώγησης.

Πρόσεξα ότι στη Σέχτα η φωτιά είναι πανταχού παρούσα.

Ήταν συνειδητή επιλογή. Ήθελα να ξεκινήσω την αφήγηση θεαματικά και να την κλείσω με τον ίδιο τρόπο, σαν να συμπληρώνεται ένας κύκλος. Έχω ασχοληθεί με την τηλεόραση και τον κινηματογράφο και ξέρω καλά τη δύναμη της εικόνας, έστω και νοερής. Η φωτιά είναι στοιχείο έντονο και εντυπωσιακό. Τη συναντάμε και στη μέση της υπόθεσης, με την πρώτη εκκλησία που κάηκε. Είναι, μάλιστα, το πρώτο ίχνος που ανακαλύπτει ο Ράουν και κατά κάποιον τρόπο τού δείχνει τον δρόμο. Δεν είναι, βέβαια, κάτι το άμεσα ορατό και ο μη υποψιασμένος αναγνώστης ίσως το προσπεράσει, αλλά όποιος διαβάζει προσεκτικά θα το παρατηρήσει.

Έχετε γράψει κινηματογραφικά και τηλεοπτικά σενάρια;

Ναι, αν και οι περισσότεροι συνάδελφοί μου προέρχονται από τον δημοσιογραφικό χώρο. Έχω γράψει σενάρια, κυρίως αστυνομικά, για τον κινηματογράφο και για έξι τηλεοπτικές σειρές. Έχω όμως ασχοληθεί και με θέματα της καθημερινότητας, πράγμα εντελώς διαφορετικό.

Στα βιβλία σας υπάρχει και χιούμορ.

Φυσικά! Πριν καταπιαστώ με αυτήν εδώ τη σειρά μυθιστορημάτων, είχα γράψει άλλα τέσσερα βιβλία. Ήταν όλα αστυνομικά, χωρίς καθόλου χιούμορ και μάλλον σκοτεινά. Και μετά σκέφτηκα να αρχίσω μια σειρά που να αντικατοπτρίζει περισσότερο τη δική μου ιδιοσυγκρασία. Τώρα, λοιπόν, γράφω αστυνομικές ιστορίες όπου ο ήρωας είναι καθαρά ανθρώπινος, με αδυναμίες που εμπεριέχουν το στοιχείο του χιούμορ, για να παίρνει και ανάσες η πλοκή.

Είναι πολύ ωραίο το ότι το χιούμορ βγαίνει μέσα από αναπάντεχες καταστάσεις, σε απροσδόκητες στιγμές...

Είναι ένας τρόπος να παίζεις με την γκάμα των συναισθημάτων. Μια χιουμοριστική λεπτομέρεια μπορεί να δώσει μεγαλύτερη έμφαση στη δραματικότητα μιας σκηνής. Ο ίδιος ο Ράουν έχει τραγικό παρελθόν (η σύντροφός του έχει δολοφονηθεί), αλλά ο χαρακτήρας του είναι τέτοιος που σε ορισμένες περιπτώσεις καταλήγει να βγάζει γέλιο. Στο πέμπτο βιβλίο της σειράς, που κυκλοφορεί αυτή τη στιγμή στη Δανία, ο Ράουν δεν έχει απόλυτα ξεπεράσει το πένθος του, έχει ωστόσο φτάσει σε σημείο που να μπορεί να αισθανθεί και άλλα πράγματα. Εξελίσσεται και το απολαμβάνω αυτό. Είναι επίσης καλή παρέα, με την αστεία του πλευρά, και χαίρομαι που έχω πετύχει κάτι τέτοιο.

Τώρα τελευταία οι γυναίκες ηρωίδες κυριαρχούν στην αστυνομική λογοτεχνία. Ο δικός σας ήρωας είναι άντρας...

Ναι, αλλά το πρώτο μου βιβλίο είχε ηρωίδα γυναίκα! Μια γιατρό που την ταλανίζει ένα βαρύ μυστικό. Για μένα, το φύλο του κεντρικού προσώπου δεν αποτελεί δεσμευτικό παράγοντα με αυτή την έννοια. Εξαρτάται πάντα από ποια σκοπιά αποφασίζεις να πεις την ιστορία σου. Σε μερικά θέματα ταιριάζει περισσότερο να πρωταγωνιστεί γυναίκα, σε άλλα όχι. Εμένα με κατευθύνει η πλοκή αυτή καθαυτή. Στην περίπτωση του Ράουν, εσκεμμένα δημιούργησα έναν αρσενικό ήρωα, αλλά δεν ήθελα να είναι αστυνομικός ερευνητής παλαιάς κοπής, στο στιλ του επιθεωρητή Μορς, για παράδειγμα. Ήθελα να είναι ένα πρόσωπο με το οποίο να μπορώ να ταυτιστώ. Κάποιος με δύναμη θέλησης που ούτε ο ίδιος δεν τη συνειδητοποιεί. Κι έτσι, γεννήθηκε ο Ράουν.

Έχει επομένως δικά σας στοιχεία;

Σίγουρα έχει. Όπως έχει και στοιχεία από καλούς μου φίλους. Τον βλέπω και αυτόν σαν καλό μου φίλο. Μπορεί καμιά φορά να κάνει και να λέει ανοησίες, αλλά τον συγχωρείς, όπως θα έκανες και με τους φίλους σου. Είναι ανθρώπινος – τουλάχιστον αυτό προσπαθώ να δείξω. Δεν είναι κανένας υπερήρωας, ούτε ο μπάτσος-θαύμα. Ο αντισυμβατικός ιδιωτικός ντετέκτιβ «φοριέται» περισσότερο στην αμερικανική αστυνομική λογοτεχνία. Υπάρχει βέβαια και η Μις Μαρπλ, αλλά εδώ μπαίνουμε σε άλλα χωράφια. Σκέφτηκα ότι θα είχε ενδιαφέρον να πάρω κάτι όχι τυπικά σκανδιναβικό και να το εντάξω στο περιβάλλον της δικής μου χώρας.

Εξάλλου, είναι αδύνατον να φανταστεί κανείς άλλο πρόσωπο στη θέση του Ράουν.

Ναι, τώρα που το λέτε, όντως δεν θα μπορούσε κάποιος άλλο πρόσωπο να αντιμετωπίσει με τον ίδιο τρόπο τα όσα συμβαίνουν στον Ράουν. Πρώτα απ' όλα, δεν είναι φιλοχρήματος – ό,τι κάνει, δεν το κάνει αποκλειστικά για τα λεφτά. Όχι πως τα περιφρονεί κιόλας, αλλά το πρωταρχικό του κίνητρο είναι άλλο. Παίρνει πολύ στα σοβαρά τη δουλειά του. Όποτε αναλαμβάνει μια υπόθεση, της αφιερώνεται ολοκληρωτικά. Έπρεπε λοιπόν να του βρω κάτι πραγματικά σημαντικό, το οποίο να τον ενδιαφέρει σε προσωπικό επίπεδο. Έτσι η ιστορία αποκτά μεγαλύτερη δραματικότητα. Απ' την άλλη, ήθελα να είναι συγκινητικός, μα όχι αξιολύπητος. Δεν είναι και το πιο εύκολο πράγμα να υφάνεις μια πλοκή γύρω από μια παρόμοια ιδέα. Παρ' όλα αυτά, η συναισθηματική εμπλοκή του ήρωα στην υπόθεση δίνει περισσότερες ευκαιρίες για δραματικές εντάσεις.

Στη διάρκεια της έρευνάς μου για τις αιτίες που σπρώχνουν τον κόσμο προς τις αιρέσεις και τα όμοια, διαπίστωσα ότι οι περισσότεροι που μπλέκουν με αυτά, έχουν βιώσει κάποιο άσχημο και τραυματικό γεγονός: ένα διαζύγιο, μια επαγγελματική αποτυχία, μια αρρώστια. Για να αντιμετωπίσουν την κατάθλιψη, γυρεύουν κάτι που να τους καλύπτει τα κενά. Με τον τρόπο αυτόν, ο αναγνώστης μπαίνει μαζί με τον ήρωα στην καρδιά της ιστορίας και βλέπει τα πράγματα μέσα απ' τα δικά του μάτια...

Ακριβώς. Και γι' αυτό προτίμησα να του προσδώσω μια ερασιτεχνική πτυχή, κι ας είναι πρώην αστυνομικός. Έτσι, όμως, έχει τις ίδιες προσλαμβάνουσες και πληροφορίες με τον αναγνώστη. Κάνουν τις ίδιες σκέψεις, μαντεύουν τα ίδια πράγματα... βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο γνώσης και αντίληψης.

Δεν είναι προβλέψιμος, ωστόσο.

Όχι, ευτυχώς! Και συχνά, μάλιστα, κάνει το αντίθετο απ' ό,τι πιθανώς υποψιαζόμαστε.

Η υπόθεση που ερευνά αφορά μια θρησκευτική αίρεση. Τι πιστεύετε ότι ωθεί τους ανθρώπους στο να ενταχθούν τόσο εύκολα σε τέτοιες ομάδες;

Αυτό δεν μπορώ να το ξέρω, εκείνο όμως που με ώθησε να καταπιαστώ με το συγκεκριμένο θέμα ήταν ο δικός μου φόβος για τη χειραγώγηση. Γεννήθηκα και μεγάλωσα σε χριστιανική οικογένεια, αλλά χωρίς θρησκευτικό φανατισμό. Ούτε έχω τίποτα εναντίον των θρησκειών. Αυτό που με ενδιαφέρει και με θορυβεί είναι η ικανότητα ορισμένων να πείθουν και να παρασύρουν τον κόσμο. Αν το καλοσκεφτούμε, όλοι μας λίγο-πολύ γινόμαστε δέκτες χειραγώγησης. Όταν, ας πούμε, μας προσλαμβάνουν σε μια δουλειά, υπακούμε υποχρεωτικά σε κανόνες, πράγμα που μας φαίνεται απόλυτα φυσικό. Μερικές φορές, όμως, το φαινόμενο της ασυζητητί υπακοής φτάνει στα άκρα. Σκέφτηκα λοιπόν ότι θα ήταν ενδιαφέρον να έχουμε απ' τη μια τη θρησκευτική αίρεση κι απ' την άλλη μια σχολή διοίκησης επιχειρήσεων, που διευθύνονται από γιο και πατέρα αντίστοιχα και καθρεφτίζουν η μια την άλλη, αλληλοσυμπληρούμενες μέσα απ' τις αντιθέσεις τους: από τη μια η εκμετάλλευση της δεισιδαιμονίας και της τυφλής πίστης κι από την άλλη η «σοβαρή», επαγγελματική διδασκαλία.

Έχετε παρατηρήσει μια τάση του σύγχρονου ανθρώπου να επιστρέφει σε μεσαιωνικές νοοτροπίες και αντιλήψεις, παρά την αλματώδη τεχνολογική και επιστημονική πρόοδο;

Όσο πιο ανοιχτές γίνονται οι κοινωνίες, τόσο αυξάνεται ο κίνδυνος να νιώθουν οι άνθρωποι χαμένοι και να αποζητούν μια καθοδήγηση. Άλλοι ακολουθούν προγράμματα υγιεινής διατροφής και άλλοι ασχολούνται με τον αθλητισμό. Μας λείπει η σιγουριά των αριθμών – πασχίζουμε απεγνωσμένα να βρούμε μια άκρη, μια λογική μέσα στο χάος. Πιστεύω πως σε όλους μας συμβαίνει αυτό, είναι έμφυτο στον άνθρωπο: θέλουμε την ελευθερία μας, ταυτόχρονα όμως έχουμε ανάγκη από έναν μπούσουλα, κάποιον ή κάτι που να μας δείχνει τον δρόμο. Στη διάρκεια της έρευνάς μου για τις αιτίες που σπρώχνουν τον κόσμο προς τις αιρέσεις και τα όμοια, διαπίστωσα ότι οι περισσότεροι που μπλέκουν με αυτά, έχουν βιώσει κάποιο άσχημο και τραυματικό γεγονός: ένα διαζύγιο, μια επαγγελματική αποτυχία, μια αρρώστια. Για να αντιμετωπίσουν την κατάθλιψη, γυρεύουν κάτι που να τους καλύπτει τα κενά. Η αίρεση που περιγράφω στο βιβλίο μου ειδικεύεται σ' αυτό ακριβώς: πείθει τους οπαδούς της πως αν κάνουν συγκεκριμένα πράγματα, όλα τους τα προβλήματα θα λυθούν. Όσο και αν αντιστέκεται κανείς στη χειραγώγηση, έτσι και προσχωρήσει σε κάτι τέτοιο, είναι πολύ εύκολο να πέσει θύμα της. Δεν είναι απαραίτητο να είναι άρρωστος ή αδύναμος ψυχικά. Ως και υγιέστατα άτομα χωρίς ψυχολογικές διαταραχές μπορεί να παρασυρθούν. Οι δυνάμεις που τους ασκούνται είναι εξαιρετικά ισχυρές...

Η διαφήμιση επίσης παίζει σημαντικό ρόλο. Έχουν ξανάρθει στη μόδα τα θαυματουργά καταπότια για κάθε είδους πάθηση και ο κόσμος τα αγοράζει δίχως κανέναν προβληματισμό.

Πάντα θα υπάρχουν οι εύπιστοι που γίνονται, μάλιστα, υπέρμαχοι αυτών των πραγμάτων. Κατά κάποιον τρόπο, είναι κι εκείνοι οπαδοί μιας «αίρεσης». Αγωνίζονται να αποδείξουν με αριθμούς την αποτελεσματικότητα των δήθεν μαγικών φαρμάκων. Εννοείται, βέβαια, πως οι στατιστικές δεν αποτελούν πάντα απόδειξη –ούτε καν ένδειξη– και είναι πολύ εύκολο να «μαγειρευτούν». Αλλά ο κόσμος, με το που θα δει τα νούμερα, θεωρεί ότι πρόκειται για κάτι το εξ ορισμού αξιόπιστο. Είναι κι αυτό ένα απ' τα σημεία των καιρών μας.

Στη Σέχτα βλέπουμε τον Ράουν να προσχωρεί στην αίρεση για λόγους έρευνας, να τον υποψιάζονται και να τον υποβάλλουν σε βασανιστήρια. Πέρα απ' τη λύση της υπόθεσης, τι άλλο κερδίζει ο ίδιος απ' όλα αυτά;

Θα έλεγα ότι η εμπειρία αυτή είναι για τον Ράουν το «χέρι του Θεού». Έχει πρόβλημα αλκοολισμού, που του καταστρέφει τη ζωή. Δεν έχει φτάσει ακόμα σε πολύ ανησυχητικό στάδιο, αλλά μισεί τον εαυτό του εξαιτίας του θανάτου της αρραβωνιαστικιάς του και για τον λόγο αυτόν καταφεύγει στο ποτό. Όταν όμως τον πιάνουν και τον βασανίζουν, αναγκαστικά απέχει απ' το αλκοόλ και μαθαίνει να τα βγάζει πέρα χωρίς αυτό. Πιστεύω ότι είναι μια ενδιαφέρουσα εξέλιξη. Το τέλος μού βγήκε κάπως γλυκόπικρο, αλλά φαντάζομαι πως στις επόμενες ιστορίες θα βοηθήσει τον Ράουν να ξεμάθει εντελώς το ποτό. Θα αποκτήσει βέβαια καινούργια προβλήματα... Έτσι κι αλλιώς, δεν γίνεται να τα θέλει όλα δικά του!

Εμπνέεστε τα θέματά σας από αληθινά γεγονότα;

Στα παιδικά μου χρόνια, είχε γίνει μεγάλος ντόρος μ' εκείνη τη χριστιανική αίρεση που οι οπαδοί της –πρώην τοξικομανείς και άστεγοι– υποτίθεται ότι ετοίμαζαν μια άνευ προηγουμένου πολιτισμική επανάσταση. Στο τέλος αυτοκτόνησαν ομαδικά. Στην ουσία επρόκειτο για μαζική δολοφονία, διότι εξαναγκάστηκαν να πάρουν δηλητήριο. Αν και ήμουν πολύ μικρός, η υπόθεση με είχε συγκλονίσει και είχε εντυπωθεί στη μνήμη μου. Αναρωτήθηκα τι ακριβώς συνέβη μ' εκείνους τους ανθρώπους, τι ήταν αυτό που τους οδήγησε σε μια τέτοια πράξη. Πώς πείθεις κάποιον να βάλει τέλος στη ζωή του; Μελέτησα πολύ την περίπτωση και σκέφτηκα πως θα είχε ενδιαφέρον να τη μεταφέρω στη Δανία του σήμερα, προσαρμόζοντάς τη στα σύγχρονα δεδομένα.

Έχει επίσης ενδιαφέρον η ιδέα του εξορκισμού, που για να είμαι ειλικρινής, με έπιασε λίγο εξαπίνης.

Για τους οπαδούς της συγκεκριμένης αίρεσης, ο εξορκισμός δεν θα ήταν κάτι το παρατραβηγμένο. Καθώς αναπτυσσόταν η ιστορία, μου φάνηκε πως χρειαζόμουν ένα στοιχείο πιο σκοτεινό, πιο τρομακτικό. Μια ανατροπή που να σοκάρει. Βασίστηκα σε φήμες που είχαν κυκλοφορήσει τότε και τις μετέτρεψα σε κυριολεξία.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Ράουν τελικά εξόρκισε τον δικό του δαίμονα, τον αλκοολισμό; Γιατί δεν υπάρχει τίποτα το μεταφυσικό στην υπόθεση – η μόνη «δαιμονική» παρουσία είναι ο υποτιθέμενος εξορκιστής.

Ναι, κάπως έτσι το είδα κι εγώ όταν έγραφα το βιβλίο. Πριν τον Ράουν, ένας άλλος ιδιωτικός ερευνητής είχε μπει στην αίρεση προκειμένου να κάνει αντίστοιχη έρευνα και από τότε χάθηκαν τα ίχνη του. Κατά κάποιον τρόπο, είναι ο μέντορας του Ράουν, ο οποίος μόλις αρχίζει να εμβαθύνει στα μυστικά του επαγγέλματος. Αυτός λοιπόν ο προκάτοχός του είχε καταλήξει να ερωτευτεί ένα μέλος της αίρεσης – και, συγκεκριμένα, την ίδια του την πελάτισσα, πράγμα που απαγορεύεται διά ροπάλου. Δίνει έτσι ένα καλό μάθημα στον Ράουν σχετικά με το τι πρέπει πάση θυσία να αποφύγει. Διαβάζοντας τα ημερολόγια εκείνου, ο Ράουν έχει, ουσιαστικά, στα χέρια του ένα εγχειρίδιο δράσης.

Βρισκόμαστε στο τρίτο βιβλίο της σειράς, οπότε άρπαξα την ευκαιρία για να πω, με τον τρόπο αυτό, στον ήρωά μου πως είναι καιρός να κόψει το ποτό και να σοβαρευτεί, αν θέλει να γίνει ιδιωτικός ντετέκτιβ της προκοπής. Δηλαδή η συγκεκριμένη ιστορία αποτελεί μια αποφασιστική καμπή στην πορεία του. Η *Σέχτα* είναι το βιβλίο στο οποίο ο Ράουν παίρνει τη ζωή στα χέρια του, τόσο σε προσωπικό όσο και σε επαγγελματικό επίπεδο.

Διακρίνουμε επομένως ένα είδος διαλεκτικής σχέσης μεταξύ των στοιχείων της υπόθεσης. Το καθένα αντιστοιχεί και αντικατοπτρίζεται σε κάτι άλλο...

Πολύ σωστά. Και ευχαριστήθηκα πραγματικά το γράψιμο αυτού του βιβλίου, με τους συσχετισμούς και τις επιμέρους διαστρωματώσεις της πλοκής του. Οι αναγνώστες μπορούν, φυσικά, να παρακολουθήσουν επιφανειακά την εξέλιξη της υπόθεσης, δίχως να προσέχουν τις λιγότερο εμφανείς λεπτομέρειες. Υπάρχουν όμως κι εκείνοι που παρατηρούν και συναρμολογούν τα πάντα – και αυτούς είχα κυρίως υπόψη μου. Και στο κάτω κάτω της γραφής, τα στοιχεία αυτά εμπλουτίζουν την ιστορία, της χαρίζουν βάθος και επιπλέον νοήματα. Πέρα απ' το ότι μπορούν να λειτουργήσουν και υποσυνείδητα.

Όποτε βλέπω ερωτικές σκηνές σε ταινία ή σειρά, με παίρνει ο ύπνος. Γιατί, στην ουσία,

δεν συμβαίνει τίποτα – δεν εξυπηρετούν στο παραμικρό. Εκεί που περιμένεις με αγωνία να προχωρήσει η δράση, να μάθεις ποιος είναι ο δολοφόνος, μπαίνει στη μέση η ερωτική σκηνή και χάνεις τον ειρμό. Αν πρόκειται να παρεμβληθεί κάτι τέτοιο, ας είναι τουλάχιστον αντισυμβατικό και πρωτότυπο. Ας έχει μέσα και κανένα σπασμένο γόνατο!

Άλλωστε, το υπόβαθρο του κειμένου καθορίζει την επιφάνεια.

Ακριβώς. Και για μένα, ως συγγραφέα, είναι άκρως ενδιαφέρον το να ανακαλύπτω όλες αυτές τις λεπτές συνδηλώσεις και αντιστοιχίες, να τις συνδυάζω για να πλέξω το μυστήριο.

Μια άλλη απροσδόκητη εξέλιξη ήταν αυτό που συνέβη ανάμεσα στον Ράουν και την Κατρίνε – το υποπτευόμουν, αλλά δεν το περίμενα τόσο σύντομα. Θα ξαναδούμε την Κατρίνε στο μέλλον;

Δεν είμαι απόλυτα σίγουρος... αλλά με την Κατρίνε συμβαίνει το εξής: προϋπήρχε του Ράουν στα βιβλία μου. Κάνει την πρώτη της εμφάνιση στη δεύτερη ιστορία. Είναι ένα πρόσωπο που «ταξιδεύει» συνεχώς μαζί μου και βγαίνει στο προσκήνιο όποτε της καπνίσει. Αν διαβάσετε όλα τα βιβλία με τη σειρά, θα δείτε πως κι εκείνη εξελίσσεται. Στην αρχή είναι αστυνομικός, αφοσιωμένη στην καριέρα της. Μετά τη διώχνουν απ' την αστυνομία και γίνεται μπράβος του Μέσμερ, του πελάτη του Ράουν. Ζει τη δική της ζωή στο παρασκήνιο και την πετυχαίνουμε σε διάφορα στάδια της πορείας της. Με γοητεύει ιδιαίτερα ως μυθιστορηματικό πρόσωπο.

Κι εμένα, και θα ήθελα να την ξανασυναντήσω σε επόμενο βιβλίο.

Στην αρχή την προόριζα απλώς για βοηθητικό χαρακτήρα, στη σκιά του πρωταγωνιστή. Απέκτησε όμως έντονη προσωπικότητα και ήξερα πως θα μου φαινόταν χρήσιμη σε πολλές περιστάσεις. Δεν νομίζω λοιπόν να έχουμε ξεμπερδέψει μαζί της...

Είναι πολύ ωραίο το ότι δεν γίνεται κατάχρηση του προσώπου αυτού. Παρουσιάζεται μόνο όποτε, όπου και για όσο χρειάζεται, ώστε να υπενθυμίσει πως είναι εκεί.

Και για να τσιγκλάει τον κεντρικό χαρακτήρα πότε πότε! Θα μπορούσε να είναι και άντρας, αλλά σκέφτηκα, γιατί να μην είναι γυναίκα; Στην πρώτη της συνάντηση με τον Ράουν, του σπάει το γόνατο με το κλομπ

της. Ελάχιστα ρομαντικό! Μου αρέσει να παίζω με τους ρόλους των φύλων, να ξεφεύγω από τα συνηθισμένα. Έχω πολλούς φίλους γύρω μου με εντελώς διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες και προσωπικότητες. Άντρες, γυναίκες, ζευγάρια ετερόφυλα και ομόφυλα, νεότερους και μεγαλύτερους από μένα. Παρατηρώντας τους, εμπνέομαι για να πλάθω τα μυθιστορηματικά μου πρόσωπα. Και συχνά προσπαθώ να μαντέψω τι το πραγματικά ιδιαίτερο μπορεί να κρύβεται πίσω απ' τη «βιτρίνα» του καθενός. Στο βιβλίο που γράφω τώρα, ηρωίδα είναι μια γυναίκα αστυνομικός –όχι η Κατρίνε– που συνεργάζεται με έναν άντρα συνάδελφό της, ο οποίος είναι γκέι. Αν ήταν και οι δυο ετεροφυλόφιλοι, το μυαλό όλων θα πήγαινε σε μια πιθανή ερωτική σχέση μεταξύ τους. Εδώ όμως δεν συμβαίνει τέτοιο πράγμα. Εκείνη θα έχει ίσως κάποιες ερωτικές περιπέτειες, αλλά όχι μαζί του. Γιατί να μη δημιουργήσω έναν γκέι αστυνομικό; Στη ζωή διασταυρωνόμαστε με κάθε λογής ανθρώπους. Πρόκειται για έναν βαρετό τύπο, παντρεμένο με έναν άλλο άντρα. Του αρέσει το μπάσκετ και είναι φανατικός οπαδός μιας ομάδας. Είναι, ωστόσο, αρκετά ενδιαφέρων ως μυθιστορηματικός χαρακτήρας, διότι σκέφτεται με απρόβλεπτο τρόπο, κρατώντας έτσι την υπόθεση μακριά απ' την πεπατημένη.

Συνήθως το ρομάντζο μεταξύ δυο κεντρικών προσώπων διαφορετικού φύλου είναι η εύκολη λύση, αν ο συγγραφέας θέλει να κάνει την ιστορία του πιο πικάντικη.

Να σας εξομολογηθώ κάτι; Όποτε βλέπω ερωτικές σκηνές σε ταινία ή σειρά, με παίρνει ο ύπνος. Γιατί, στην ουσία, δεν συμβαίνει τίποτα – δεν εξυπηρετούν στο παραμικρό. Εκεί που περιμένεις με αγωνία να προχωρήσει η δράση, να μάθεις ποιος είναι ο δολοφόνος, μπαίνει στη μέση η ερωτική σκηνή και χάνεις τον ειρμό. Αν πρόκειται να παρεμβληθεί κάτι τέτοιο, ας είναι τουλάχιστον αντισυμβατικό και πρωτότυπο. Ας έχει μέσα και κανένα σπασμένο γόνατο!

Έχουν μεταφερθεί βιβλία σας στη μικρή ή στη μεγάλη οθόνη;

Όχι ακόμα. Μου έχουν γίνει αρκετές προτάσεις, αλλά η προσωπική μου πείρα από τη συγγραφή σεναρίων με έχει κάνει πολύ εκλεκτικό. Οι περισσότεροι απ' τους αναγνώστες μου, εξάλλου, μου λένε πως τα βιβλία μου είναι γραμμένα με κινηματογραφικό ύφος. Οι πιο ωραίες ταινίες γυρίζονται μέσα στο κεφάλι μας. Αν πρόκειται να γίνει σειρά ή ταινία ένα κείμενό μου, το αποτέλεσμα καλά θα κάνει να είναι ισάξιο του βιβλίου, αν όχι ανώτερο. Υπάρχουν, βέβαια, χαρισματικοί σκηνοθέτες τους οποίους θαυμάζω και εννοείται πως θα χαιρόμουν να διασκευάσουν κάποιο από τα μυθιστορήματά μου!

Η σέχτα

Μίκαιελ Κατς Κρέφελ
μετάφραση: Τάνια Σταύρου

Ψυχογιός

416 σελ.

ISBN 978-618-01-2382-1

Τιμή €16,60